

Instagram: stela_knjige
Facebook: stela
www.stelaknjige.rs

NASLOV ORIGINALA

Ali Hazelwood
Bride (Bride #1)

Copyright © 2024 by Ali Hazelwood
Za izdanje na srpskom jeziku © Publik praktikum 2025

ZA IZDAVAČA

Marko Sabovljević

UREDNIK

Marina Sabovljević

LEKTURA I KOREKTURA

Borka Slepčević

DIZAJN KORICA

Siniša Subotić

SLOG I PRELOM

Studio Znak

ŠTAMPA

Alpha print, Zemun

TIRAŽ

1.000

IZDAVAČ

Publik praktikum, imprint Stela
Dobrovoljačka 10/I, Zemun
office@publikpraktikum.rs
011/4202 544; 011/4202 545

GODINA IZDANJA

2025

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne sme se kopirati ni prenositi u bilo kom obliku ili bilo kojim sredstvima, elektronskim ili mehaničkim, uključujući foto-kopiranje, snimanje ili bilo koji sistem za skladištenje i pretraživanje informacija, bez pismenog odobrenja izdavača.

NEVESTA

ALI HEJZELVUD

Prevela s engleskog
Slavica Marković

Stela

*Za Tao i Saru. Ne bih nikako uspela bez vas,
a ne bih ni želela.*

PROLOG

*Ovaj brak će biti problem.
Ona će biti problem.*

OVAJ NAŠ RAT, RAT IZMEĐU VAMPIRA I VUKODLAKA, započeo je pre nekoliko vekova brutalnim eskalacijama nasilja, kulminirao je u potocima raznobojne krvi, a završio se mirno, uz parče torte sa šlagom, onog dana kada sam prvi put srela svog muža.

Što je, uzgred rečeno, bio i dan našeg venčanja.

Ne bih to mogla nazvati ostvarenjem mojih dečjih snova. Ali, ne zaboravimo, nisam sanjarka. Na brak sam pomislila samo jednom u životu, i to u mračnim danima detinjstva. Nakon nekoliko previše grubih kazni i neuspešnog atentata, Serena i ja smo osmislile plan za veliki beg. Plan je uključivao da izvedemo pirotehničke diverzije, ukrademo auto našem nastavniku matematike i kroz zadnje vetrobransko staklo pokažemo srednji prst našim starateljima.

„Staćemo kod prihvatilišta za životinje i usvojiti jednog od onih čupavih pasa. Kupićemo šejk za mene, a krv za tebe. I zauvek nestati s ljudske teritorije.”

„Hoće li me pustiti tamo ako nisam čovek?“, pitala sam, iako je to bio najmanji problem u našem planu. Obe smo imale po jedanaest godina. Nijedna nije umela da vozi. Mir između vrsta u jugozapadnom regionu zavisio je, doslovno, od toga da ja ostanem ovde gde jesam.

„Ja ću garantovati za tebe.”

„Hoće li to biti dovoljno?”

„Venčaću se s tobom! Poverovaće da je moja žena ljudsko biće.”

Prosidba se činila prilično ubedljivom. Zato sam ozbiljno klimnula glavom i rekla: „Prihvatam.”

To je bilo pre četrnaest godina, ali Serena se nikada nije venčala sa mnom. Zapravo, odavno je nestala. Ovde sam sama, s ogromnom gomilom skupih svadbenih poklona za goste, koji će, nadam se, zamaskirati nedostatak ljubavi, genetske usaglašenosti ili čak i pukog poznanstva između mene i mladoženje.

Pokušala sam da organizujem sastanak. Predložila sam *mojim* ljudima da predlože *njegovim* ljudima da ručamo zajedno nedelju dana pre ceremonije. Ili makar da popijemo kafu dan ranije. Čašu vode iz česme tog jutra – bilo šta da izbegnem da rečenicu „Drago mi je što smo se upoznali” izgovorim ispred matičara.

Moj zahtev je prosleđen vampirskom veću, a zatim sam dobila poziv od pomoćnika jednog od članova. Njegov ton je bio pristojan, ali je jasno sugerisao da sam potpuna čudakinja. „On je vukodlak. Veoma moćan i opasan vukodlak. Sama logistika omogućavanja bezbednosti na takvom sastanku bila bi...”

„Udajem se za tog *opasnog* vukodlaka”, istakla sam mirnim glasom, nakon čega je usledilo stidljivo kašljanje.

„On je alfa, gospođice Lark. Previše je zauzet za sastanke.”

„Zauzet čime...?”

„Zavođenjem reda, brigom o svom čoporu, gospođice Lark.”

Zamislila sam ga kako prutićem tera mladunce koji neumorno skakuću po proplanku i slegnula ramenima.

Prošlo je deset dana, a ja još uvek nisam upoznala svog mladoženju. Umesto toga, postala sam *projekat* koji zahteva udružene napore interdisciplinarnog tima kako bih izgledala

„spremno za venčanje”. Manikirka nežno pretvara moje nokte u ružičaste ovalne oblike. Kozmetičarka sa uživanjem pljeska moje obraze. Frizer vešto skriva moje šljate uši ispod mreže tamnoplavih pletenica, a šminker mi na lice nanosi novu verziju mene – nešto zanimljivo, sofisticirano i s naglašenim jagodicama.

„Ovo je umetničko delo”, kažem mu, proučavajući konture u ogledalu. „Trebalo bi da ti dodele Gugenhajmovu stipendiju.”

„Znam. A još nisam ni završio”, ukori me, a zatim umoči palac u posudu s tamnozelenom bojom i povuče njome linije na zapešća obe moje ruke. S obe strane vrata. Na potiljku.

„Šta je ovo?”

„Samo malo boje.”

„Zbog čega?”

Podrugljivo frkne. „Potegao sam neke veze i istražio običaje vukodlaka. Tvom mužu će se dopasti.” Zatim projuri pored mene, ostavljajući me samu s pet neobičnih oznaka i novootkrivenom strukturom kostiju lica.

Navlačim svadbeni kombinezon – stilista me je zamolio da ga više ne zovem štramplicama – a onda stiže moj brat blizanac da me odvede.

„Izgledaš predivno”, kaže Oven ravnodušno, s dozom nepoverenja, i škilji u mene kao da sam falsifikovana novčanica od deset dolara.

„Ovo je rezultat timskog rada.”

Pokaže mi rukom da ga pratim. „Nadam se da su te usput vakcinisali protiv besnila.”

Ceremonija bi trebalo da simbolizuje mir. Zato je, u toploj demonstraciji poverenja, moj otac insistirao na tome da na ceremoniji bude obezbeđenje isključivo sastavljeno od vampira. Vukodlaci su to odbili, što je dovelo do nedelja pregovora,

zatim bezmalo i do raskida veridbe, i na kraju do jedinog rešenja koje će sve učiniti podjednako nezadovoljnim: angažovanja ljudi da obezbeđuju ceremoniju.

Napeta atmosfera je jedno, a *ovo* je nešto sasvim drugo. Jedno mesto, tri vrste, pet vekova sukoba i nimalo dobre volje. Ljudi u crnom koji prate mene i Ovena kao da su rastrzani između želje da nas zaštite i da nas ubiju, samo da sebi prekrate muke. Nose naočare za sunce u zatvorenom prostoru i mrmrljaju užasno loše smišljene šifre u rukave. *Slepi miš leti prema sali za ceremoniju. Ponavljam, imamo slepog miša.*

Šifra za mladoženju je, možete pretpostaviti, *vuk*.

„Šta misliš, kada će tvoj budući muž pokušati da te ubije?“, pita Oven usput, dok gleda pravo ispred sebe. „Sutra? Sledeće nedelje?“

„Ko bi to znao.“

„Sigurno u roku od mesec dana.“

„Sigurno.“

„Pitam se samo hoće li vukodlaci sahraniti tvoje telo ili će ga jednostavno, znaš... pojesti.“

„Pitanje vredno razmatranja.“

„Ali ako želiš da poživiš malo duže, baci štap kad počne da te napada. Čuo sam da obožavaju da donose stvari...“

Izenada se zaustavljam, što izaziva malu pometnju među agentima.

„Ovene“, kažem, okrećući se prema bratu.

„Da, Mizeri?“ Pogledi nam se sretnu. Odjednom, maska lenjog komičara punog uvreda sklizne mu s lica. Više nije očev plitkoumni naslednik, već brat koji se šunja u moj krevet kad god bih imala noćne more, brat koji se zakleo da će me štititi od surovih ljudi i krvožednih vukodlaka.

Decenije su protekle od tada.

„Znaš šta se dogodilo kada su vampiri i vukodlaci poslednji put pokušali ovo”, kaže prelazeći na vampirski jezik.

Naravno da znam. *Zvezdan*¹ se pominje u svakom udžbeniku, iako s potpuno različitim tumačenjima. Dan kada su naša ljubičasta krv i zelena krv vukodlaka potekle zajedno, sjajne i prelepe poput cveta po kojem je masakr dobio ime. „*Dođavola, ko pristaje na politički dogovoren brak nakon toga?*”

„*Ja, očigledno.*”

„*Živećeš među vukodlacima. Sasvim sama.*”

„*Tako je. Tako funkcioniše Razmena.*” Oko nas, agenti užurbano proveravaju svoje satove. „*Moramo da krenemo...*”

„*Moći će lako da te ubiju.*” Oven zaškrguće zubima. Namrštim se jer je to neobično za njegov uobičajeno bezbrižan izraz lica.

„*Otkad tebe briga za to?*”

„*Zašto to radiš?*”

„*Zbog toga što je savez s vukodlacima neophodan za opstanak...*”

„*To su očeve reči. Nisi zbog toga pristala na ovo.*”

Nisam, ali neću to priznati. „*Možda potcenjuješ očevu moć ubeđivanja.*”

Njegov glas se spušta u šapat. „*Nemoj to da radiš. Ovo je smrtna presuda. Reci da si se predomislila – daj mi šest nedelja.*”

„*Šta će se promeniti za šest nedelja?*”

On okleva. „*Mesec dana. Ja...*”

„*Nešto nije u redu?*” Oboje se trgnemo na očev oštar ton. Na trenutak smo opet deca, ponovo ukorena samo zato što postojimo. Kao i uvek, Oven se brže pribere.

„*Sve je u redu.*” Ravnodušan osmeh ponovo mu se vraća na usne. „*Samo sam davao Mizeri neke savete.*”

---

¹ Zvezdan ili aster, višegodišnja dekorativna biljka koja je dobila ime po cvetu koji oblikom podseća na zvezdu. (Prim. prev.)

Otac prolazi kroz redove obezbeđenja i opušteno me hvata podruku, kao da nije prošla čitava decenija od našeg poslednjeg fizičkog kontakta. Nateram sebe da ne ustuknem.

„Jesi li spremna, Mizeri?”

Naginjem glavu u stranu, proučavam njegovo strogo lice i pitam, više iz radoznalosti nego zato što zaista očekujem odgovor: „Je li to uopšte važno?”

Izgleda da nije, jer na pitanje ne dobijam odgovor. Oven nas posmatra kako odlazimo, bezizražajnog lica, a zatim vikne za nama: „*Nadam se da si ponela valjak za uklanjanje dlaka. Čuo sam da se linjaju.*”

Jedan od agenata nas zaustavlja ispred dvokrilnih vrata koja vode u dvorište. „Većniče Lark, gospođice Lark, samo trenutak. Još uvek nisu spremni za vas.”

Čekamo jedno pored drugog nekoliko neprijatnih trenutaka, a onda se otac okreće prema meni. U štiklama koje je stilista zahtevao da obujem gotovo smo iste visine, i njegove oči lako pronalaze moje.

„*Trebalo bi da se osmehuješ*”, naređuje mi, koristeći vampirski jezik. „*Ljudska bića tvrde da je venčanje najbolji dan u životu jedne neveste.*”

Usne mi se trznu. Postoji nešto groteskno smešno u svemu ovome. „A je li to najbolji dan i za nevestinog oca?”

Uzdiše. „*Oduvek si bila nepotrebno prkosna.*”

Moji neuspesi ne poznaju granice.

„*Nema povratka, Mizeri*”, dodaje, ali nije neljubazan. „*Kada se ceremonija stupanja u bračnu zajednicu završi, postaćeš njegova supruga.*”

„Znam.” Nije mi potrebna uteha, niti ohrabrenje. Bila sam dosledna u svojoj posvećenosti ovom savezu. Nisam sklona panici, strahu ili promenama mišljenja u poslednjem trenutku. „*Već sam ovo prošla, sećaš se?*”

Proučava me nekoliko trenutaka, sve dok se ne otvore vrata da me odvedu u ono što je ostalo od mog života.

Savršena je noć za ceremoniju na otvorenom: svetlucave lampice, blagi povetarac, treperave zvezde. Duboko udahnem, zadržim dah i slušam Mendelsonov *Svadbeni marš* u izvođenju gudačkog kvarteta. Prema rečima uvek dobro raspoložene organizatorke venčanja koja mi je danima slala linkove koje nisam otvarala, violu u kvartetu svira članica ljudske filharmonije.

Među tri najbolje na svetu, napisala je u poruci, nakon čega je usledilo više uzvičnika nego što sam ikada upotrebila u svim svojim prepiskama otkad sam rođena. Moram priznati, zvuči lepo. Doduše, gosti zagledaju oko sebe, zbunjeni, nesigurni kako da nastave dok im umorni član osoblja ne pokaže da ustanu.

Ne krivim ih zbog toga. Venčanja su, otprilike pre jednog veka, postala isključivo ljudska stvar. Vampirsko društvo je evoluiralo daleko od monogamije, a što se tiče vukodlaka... Nemam pojma šta oni rade, jer nikada nisam bila u njihovoj blizini.

Da jesam, verovatno ne bih bila živa.

„Hajde.” Otac me hvata za lakat i krećemo niz prolaz.

Gosti s nevestine strane su mi samo maglovito poznati. More vitkih figura, šiljatih ušiju i ljubičastih očiju koje ne trepću. Usana čvrsto stisnutih da sakriju ocnjake, gledaju me polusažaljivo, uglavnom s prezirom. Uočavam nekoliko članova očevog najužeg kruga saradnika; većnike koje nisam videla još od detinjstva; moćne porodice i njihove naslednike, od kojih je većina obožavala Ovena, a prema meni su se ponašali kao mali govsnari kada smo bili deca. Nikog od prisutnih ne bih mogla nazvati prijateljem, ali za to ne mogu kriviti one koji su sastavili spisak gostiju. Moji gotovo nepostojeći odnosi, prijateljski ili bilo koji drugi, pretvorili su biranje gostiju u istinski izazov.

A tu su i gosti s mladoženjine strane. Strane koja isijava neobičnu vrelinu. Strane koja želi da budem mrtva.

Krv vukodlaka teče brže, glasnije, njen miris je bakaran i nepoznat. Viši su od vampira, jači od vampira, brži od vampira, i nijedan od njih se ne čini osobito oduševljen idejom što se njihov alfa ženi jednom od nas. Usne su im izvijene dok me posmatraju, prkosni, ljuti. Njihov prezir je toliko jak da ga mogu okusiti.

Ne krivim ih. Ne krivim ih što ne žele da budu ovde. Čak se ne ljutim ni zbog šaputanja, zlobnih komentara i činjenice da polovina gostiju ne shvata koliko se zvuk daleko pronosi.

„... *bila je razmenjena kod ljudi deset godina, a sada ovo?*”

„*Kladim se da uživa u pažnji...*”

„... *šiljouha pijavica...*”

„*Neće opstati duže od dve nedelje.*”

„*Pre će biti dva sata, ako te zveri...*”

„... *ili će stabilizovati region jednom zauvek, ili izazvati novi rat...*”

„... *mislite da će se stvarno pojebati večeras?*”

Nemam prijatelje s leve strane, a s desne su samo neprijatelji. Zato se usredsredim i gledam ispred sebe.

U svog budućeg muža.

Stoji na kraju prolaza, meni okrenut leđima, sluša šta mu neko šapuće na uho – možda kum. Ne vidim mu lice baš dobro, ali znam šta da očekujem na osnovu fotografije koju su mi dali pre nekoliko nedelja: zgodan, upadljiv, ozbiljan. Kosa mu je kratka, tamnosmeđa, ošišana na vojnički; nosi crno, savršeno skrojeno odelo koje mu ističe široka ramena. Jedini je muškarac u prostoriji koji ne nosi kravatu, a opet izgleda elegantno.

Možda imamo istog stilistu. Što je sasvim dobra polazna tačka za brak, pretpostavljam.

„Budi oprezna s njim”, otac šapuće jedva pomerajući usne. „Veoma je opasan. Nemoj da ga naljutiš.”

To je ono što svaka devojka želi da čuje deset koraka od oltara, pogotovo kada, sudeći po krutom držanju ramena, njen mladoženja već izgleda besno. Nestrpljivo. Iznervirano. Ne udostoji se ni da me pogleda, kao da sam beznačajna, kao da ima važnijih stvari na koje bi mogao da utroši vreme. Pitam se šta mu kum šapuće na uho. Možda sasvim suprotno upozorenje od onog koje sam ja dobila.

Mizeri Lark? Nema potrebe da budeš oprezan. Nije naročito opasna, slobodno možeš da je razbesniš. Šta će uraditi? Gađati te valjkom za uklanjanje dlaka?

Tiho frknem od smeha i odmah shvatim da sam napravila grešku. Jer moj budući muž to čuje i konačno se okrene prema meni.

Želudac mi se steže.

Korak mi posustaje.

Šaputanje oko nas utihne.

Na fotografiji koju su mi pokazali, oči mog mladoženje izgledale su obično, nezanimljivo plave. Ali dok se sreću s mojim, shvatam dve stvari. Prva je da sam pogrešila, jer njegove oči nisu plave, već neobične smaragdnozelene boje, gotovo providne. Druga je da je otac bio u pravu: ovaj muškarac je vrlo, vrlo opasan.

Pogled mu prelazi preko mog lica i odmah posumnjam da njemu nisu pokazali moju fotografiju. Ili možda jednostavno nije bio dovoljno radoznao da pogleda svoju buduću nevestu? Kako god, jasno je da nije oduševljen onim što vidi. Ali ja sam odrastala razočaravajući ljude, i nemam nameru da baš sada počnem da se brinem zbog toga. Ako mu se ne sviđa ovo što vidi, to je njegov problem.

Ispravljam ramena. Mali je prostor između nas, i zadržavam njegov pogled dok mu prilazim, zbog čega u realnom vremenu vidim šta se dešava.

Zenice mu se šire.

Obrve se mršte.

Nozdrve zadrhte.

Gleda me kao da sam nešto grozno i polako duboko udahne. Pa onda još jednom, malo oštrije, u trenutku kada me isporuču do oltara. Po izrazu njegovog lica, rekla bih da ga je nešto uzdrmalo, i premda sam znala da vukodlaci ne vole vampire, ipak mi ovo izgleda kao nešto više od toga. Izgleda kao čist, sirov, lični prezir.

Tvoj problem, druškane, pomislim i uzdignem bradu. Ponovo iskoračim i sada stojimo sasvim blizu jedno naspram drugog.

Dva stranca koja su se tek upoznala. Na korak od braka.

Muzika se stišava. Gosti sedaju. Srce mi kuca sporo, tromo, još sporije nego inače, jer se mladoženja zloslutno nadvija nadanom. Naginje se napred i posmatra me kao da sam neka apstraktna slika. Vidim kako mu se grudi šire, kao da pokušava da me... *udahne*. Zatim se povlači, oblizuje usne i gleda me.

Gleda me, i gleda, i ne prestaje da gleda.

Tišina se proteže. Matičar pročisti grlo. Dvorište počinje da bruji od zbunjenih šapata koji se polako pretvaraju u neprijatnu nervoznu buku. Uočavam da iza mladoženjinih leđa kum izvlači kandže. Iza mene, Vanija, šefica očevog ličnog obezbeđenja, otkriva očnjake. Ljudi, naravno, posežu za svojim oružjem.

A moj budući muž i dalje samo gleda.

Koraknem bliže i šapnem: „Nije me briga koliko ti se ovo ne dopada, ali ako želiš da izbegnemo novi Zvezdan...”

Ruka mu munjevito poleti i stegne mi mišicu, a toplota njegove kože iznenadi me čak i kroz tkaninu rukava. Zenice mu

se skupljaju u nešto divlje, nešto *životinjsko*. Instinktivno pokušavam da se izmigoljim iz njegovog stiska, i... to mi je velika greška.

Zakačim potpeticom kocku od kaldrme i gubim ravnotežu. Mladoženja zaustavlja moj pad tako što me rukom obuhvati oko struka, a pomoću gravitacije i svoje odlučnosti smešta me između sebe i oltara, i pritiska svojim telom. Zarobljava me, pribija, i gleda me kao da je zaboravio gde je, a ja sam nešto što treba da pojede.

Kao da sam *plen*.

„Ovo je zaista... Oh, *zaboga*”, iznenađeno uzdahne matičar kada mladoženja zareži na njega. Iza sebe čujem reči na vampirskom jeziku i na engleskom – paniku, vrisku, kaos, kuma i mog oca kako sikću jedan na drugog, ljude kako dovikuju pretnje, nekog kako jeca. *Još jedan Zvezdan na pomolu*, pomislím. Zaista bi trebalo nešto da uradím, i *hoću* nešto da uradím da to zaustavím, ali...

Mladoženjin miris mi iznenada dopire do nozdrva.

Sve se povlači u drugi plan.

Dobra krv, sikće moj instinkt, sasvim suludo. *Ima tako dobru krv*.

Udahne oštro nekoliko puta, puni pluća, uvlači me u sebe. Sklanja ruku s moje mišice i spušta je na udubljenje na mom vratu, pritiska jedno od mojih obeležja. Neki prigušeni zvuk mu dopire iz grudi i od njega mi klecaju kolena. Zatim otvara usta, i tačno znam – rastrgnuće me, rasporiti, proždrati...

„Ti”, izgovara, a glas mu je dubok, gotovo previše tih da ga čujem. „Jebote, kako to mirišeš?”

Nakon manje od deset minuta, stavlja mi prsten na prst i zaklinjemo se da ćemo se voleti do kraja života.

Već tri dana kiša lije kao iz kabla. Kada se konačno vratio sa sastanka s vođom klana Veliki zov, dva njegova zamenika su već bila u njegovoj kući, i čekala ga sa zabrinutim izrazima na licu.

„Vampirica je odustala.”

Prezrivo frkne i obriše lice. Pametna odluka, pomisli. „Ali našli su zamenu”, nastavlja Kal i spušta fasciklu na pult. „Sve je ovde. Žele da znaju da li odobravaš izbor.”

„Nastavljamo po planu.”

Kal se nasmeje. Flor se namršti. „Zar ne želiš da pogledaš...”

„Ne. To ništa ne menja.”

Ionako su sve iste.

Šest nedelja pre ceremonije

POJAVLJUJE SE U KANCELARIJI GDE RADIM JEDNOG četvrtka rano uveče, kada je sunce već zašlo i cela kancelarija razmatra kako da nanese ozbiljna telesna oštećenja.

Meni.

Sumnjam da zaslužujem ovakav nivo mržnje, ali ga razumem. I zbog toga ne reagujem kada se vratim za svoj sto nakon kratkog sastanka s menadžerkom i primetim stanje svoje spajalice. Iskreno, u redu je. Radim od kuće devedeset posto vremena i retko kada nešto štampam. Šta ima veze što je neko umazao moju spajalicu ptičjim govnicama?

„Ne primaj to k srcu, Misi.” Pirs se naslanja na pregradu koja razdvaja naš radni prostor. Njegov osmeh manje liči na osmeh zabrinutog prijatelja, a više na onaj bezobraznog prodavca polovnih automobila; čak mu i krv miriše ljigavo.

„Neću.” Tuđe odobravanje je moćna droga. Srećom, nikada nisam imala priliku da postanem zavisna. Ako postoji nešto u čemu sam uspešna, to je sagledavanje prezira mojih kolega.

Uvežbavam to poput pijaniste vunderkinda: neumorno i od malih nogu.

„Ostani hladnokrvna.”

„Hoću.” Bukvalno, krv mi i jeste prilično hladna.

„I ne obraćaj pažnju na Vokera. Nije rekao ono što misliš da je rekao.”

Prilično sam sigurna da je rekao „luda kučko”, a ne „lepa lutko” dok je vikao u sali za sastanke, ali ko zna, možda ipak nisam u pravu?

„To ti je u opisu posla. I ti bi bila ljuta da si radila na zaštitnom zidu nedeljama, a da ga je neko testirao i provalio ga za, koliko, sat vremena?”

Verovatno za dvadeset minuta, računajući i pauzu koju sam usput napravila nakon što sam shvatila koliko sam brzo provalila u sistem. Tokom pauze sam kupila novu korpu za veš na internetu, pošto Serenin jebeni mačak uvek spava u mojoj korpi kad god treba da operem veš. Poslala sam joj sliku računa, uz poruku: *Ti i tvoj mačak dugujete mi šesnaest dolara.* Onda sam sela i čekala odgovor, kao što obično radim.

Nije ga bilo. Nisam ni očekivala da će ga biti.

„Ljudi će to zaboraviti”, nastavlja Pirs. „A pošto nikada ne nosiš ručak, nema potrebe da brineš da će neko pljunuti u njega.” On iznenada prasne u smeh. Okrenem se prema svom računaru, nadajući se da će otići. Čoveče, kako grešim. „I iskreno, delimično si i sama kriva. Da si pokušala da se više uklopiš... Lično, shvatam taj tvoj fazon misteriozne usamljene devojkje. Ali neki to vide kao uobraženost, kao da misliš da si bolja od nas. Da si se potrudila...”

„Mizeri.”

Kada začujem svoje ime – *pravo* ime – na trenutak, izuzetno glupav trenutak, osetim olakšanje jer pomislim da će ovaj razgovor biti završen. Onda okrenem glavu i ugledam ženu koja stoji s druge strane pregrade. Njeno lice mi je nekako poznato, kao i crna kosa, ali tek kada se usredsredim na njen srčani ritam, uspem da je prepoznam. Usporen je, kakav je samo kod vampira i...

Dobro.

Jebiga.

„Vanija?”

„Nije te lako pronaći”, kaže, a glas joj je melodičan i tih. Na trenutak razmišljam da udarim glavom u tastaturu. Onda odlučim da smireno odgovorim: „To mi je i bio plan.”

„Pretpostavila sam.”

Masiram slepoočnicu. Kakav dan. Kakav jebeni dan. „A opet, ipak si ovde.”

„A opet, ipak sam ovde.”

„Pa, zdravo.” Pirsov osmeh postaje još ljigaviji kada se okrene i odmeri Vaniju. Pogled mu se kreće od njenih visokih potpetica, duž tamnog odela, i zaustavlja se na njenim bujnim grudima. Ne mogu da čitam misli, ali njegove pohotne kao da mogu da čujem.

„Jesi li ti Misina prijateljica?”

„Moglo bi se reći. Još od njenog detinjstva.”

„O bože. Reci mi, kakva je bila naša Misi kad je bila dete?”

Ugao Vanijinih usana se uzdigne. „Bila je... čudna i teška. Ali često korisna.”

„Čekaj – jeste li vas dve u srodstvu?”

„Nismo. Ja sam čuvar njenog oca, šef njegovog obezbeđenja”, kaže dok gleda u mene. „A ona je pozvana.”

Uspravim se u stolici. „Gde?”

„U Gnezdo.”

Ovo nije retkost – ovo je bez presedana. Osim povremenih telefonskih poziva i još ređih sastanaka s Ovenom, nisam razgovarala s drugim vampirom godinama. Jer niko nije uspostavio kontakt.

Trebalo bi da kažem Vaniji da odjebe. Više nisam dete koje je sebi postavilo nedostižan cilj. Da se vratim ocu očekujući da se on i ostatak mog naroda neće ponašati kao potpune seronje odlična je vežba obesmišljenosti, i toga sam sasvim svesna. Ali očigledno me ova poluiznuđena ponuda tera da sve zaboravim, jer čujem sebe kako pitam: „Zašto?”

„Moraćeš da dođeš kako bi saznala.” Vaniji osmeh ne došeže do očiju. Žmirkam, kao da je odgovor istetoviran na njenom licu. U međuvremenu, Pirs nas podseća na svoje nesrećno postojanje.

„Moje dame. Čuvar? Pozivanje?” Smeje se glasno i iritantno.

Poželim da mu udarim čvrgu u čelo da ga zaboli, ali pomalo mi je žao ovog idiota. „Bavite se larpovanjem² ili...”

Napokon ućuti. Jer kada se Vanija okrene prema njemu, nikakva svetlosna varka ne može sakriti ljubičastu boju njenih očiju. Niti njene duge, savršeno bele ocnjake, koji blistaju pod električnim svetlima.

„T-ti...” Pirs gleda čas u mene, čas u nju i mumla nešto nepovezano.

I tada Vanija odluči da mi uništi život i škljocne zubima na njega.

Uzdahnem i stisnem koren nosa.

---

² Engl.: *LARPing* (*live-action role playing*) – igranje uživo uloga koje ljudi stvaraju u svojoj mašti, unutar zamišljenog sveta, u stvarnom vremenu i prostoru, u odgovarajućim kostimima. (Prim. prev.)

Pirs se okrene na peti, protrči pored moje kancelarije i prevrne saksiju s fikusom bendžaminom. „Vampir! *Vampir* – tu je – *napada* nas vampir, pozovite Biro, neka neko pozove...”

Vanija vadi plastificiranu karticu s logom Biroa za ljudsko-vampirske odnose, koja joj daje diplomatski imunitet na ljudskoj teritoriji. Ali nema nikoga da je pogleda: sve je izmaklo kontroli, većina mojih kolega vrišti i već su na pola puta niz stepenice za hitne slučajeve. Ljudi gaze jedni druge da bi stigli do najbližeg izlaza. Vidim Vokera kako izlazi iz ve-cea, a parče toalet-papira mu visi iz pantalona, i osećam kako mi se rame na spuštaju od razočaranja.

„Sviđao mi se ovaj posao”, kažem Vaniji, uzimam uramljenu polaroid fotografiju na kojoj smo Serena i ja, i bezvoljno je stavljam u torbu. „Bio je lak. Poverovali su da imam poremećaj ritma spavanja i dopuštali mi da dolazim noću.”

„Žao mi je”, kaže ona. Ne misli to ozbiljno. „Pođi sa mnom.”

Trebalo bi da joj kažem da odjebe, i reći ću joj. U međuvremenu, popuštam svojoj radoznalosti i pratim je, a na izlasku uspravljam saksiju s nesrećnim fikusom.

GNEZDO JE I DALJE NAJVIŠA ZGRADA U SEVERNOM DELU grada i možda najprepoznatljivija: krvavo crveni podijum koji se prostire više desetina metara ispod zemlje, a na njemu oblakoder koji oživi oko zalaska sunca i ponovo zaspi u ranim jutarnjim časovima.

Dovela sam Serenu ovde jednom, kada je izrazila želju da vidi kako izgleda srce teritorije vampira. Stajala je širom otvorenih usta, iznenađena pravilnim linijama i ultramodernim dizajnom. Očekivala je kandelabre, teške somotske zavese koje blokiraju smrtonosno sunce i tela naših neprijatelja kako vise s plafona, iz kojih je krv iscedena do poslednje kapi. Umetničke

slike s motivima slepih miševa u čast naših krilatih, šišmišolikih predaka. Mrtvačke kovčege, jer, zašto da ne?

„Lepo je. Samo sam mislila da će biti nekako... pa, metalnije?“, zamišljeno je rekla, nimalo uplašena činjenicom da je jedino ljudsko biće u liftu punom vampira. Sećanje na to i dalje me nasmeje, godinama kasnije.

Prilagodljivi prostori, automatizovani sistemi, integrisani alati – to vam je Gnezdo. Ne samo krunski dragulj naše teritorije već i centar naše zajednice. Mesto za prodavnice, kancelarije i završavanje obaveza, gde svako od nas može lako dobiti sve što mu zatreba, od medicinske pomoći, preko građevinske dozvole, do pet litara krvi AB pozitivne krvne grupe. Na najvišim spratovima graditelji su napravili prostor za privatne rezidencije, od kojih su neke kupile najuticajnije porodice našeg društva.

Uglavnom *moja* porodica.

„Prati me“, kaže Vanija kada se vrata tiho otvore. Poslušam i pratim je u društvu dvojice uniformisanih stražara veća, koji sigurno nisu ovde da bi *mene* štitili. Pomalo uvredljivo, s obzirom na to da se prema meni ponašaju kao prema uljezu ovde gde sam rođena, naročito dok prolazimo pored zida prekrivenog portretima mojih predaka. Slike se menjaju kroz vekove, od ulja do akrila, od crnobelih do fotografija u boji, a potom i digitalnih formata. Ono što ostaje isto jesu izrazi lica: nadmeni, arogantni i, iskreno, nesrećni. Tolika moć nije zdrava.

Jedino Lark koga lično poznajem jeste onaj čija se slika nalazi na zidu najbližem očevoj kancelariji. Moj deda je već bio star i pomalo dementan u vreme kada smo Oven i ja rođeni, a moje najupečatljivije sećanje na njega je ono kada sam se probudila usred noći i zatekla ga u svojoj sobi. Pokazivao je drhtavim rukama na mene i vikao na vampirskom jeziku, govoreći nešto o tome da mi je suđeno da umrem užasnom smrću.